

Καρασαχινίδης Παντελής, συνέντευξη, 02/02/2006

Εκεί, κάθε μέρα γινόταν τα δέματα, κάθε μέρα. Προπάντων τα μάλλινα όλα. Εγώ όλο με τα μάλλινα. Όλοι οι στρατιώτες, εδώ σαν μπότες ήτανε αυτές οι κάλτσες όλο μάλλινο μέχρι εδώ. Με τα χιόνια είμασταν όλοι, μέρα νύχτα που δεν βρίσκαμε τίποτα. Προπάντων οι τραυματιοφορείς και μεταφορείς, τα ζώα που κουβαλούσαν τροφίματα στην πρώτη γραμμή εκείνοι πέθαιναν πάρα πολλοί. Γιατί αυτό που καθόμασταν, οχτώ ώρες δρόμο απάνω στο βουνό είμασταν, οχτώ ώρες να κατεβούμε κάτω στο δημόσιο δρόμο για να κατεβάσουμε έναν τραυματία. Τόσο πολύ.

Και όταν κατεβάζαμε και τον τραυματία, μια καντίνα εκεί παραδίναμε τους τραυματίες που πηγαίναμε. Και μια φορά έτυχε να κατεβάσω Ιταλό τραυματισμένο, Ιταλός αιχμάλωτος ήτανε, τραυματίστηκε και αιχμαλωτίστηκε που λέει ο λόγος. Εν τω μεταξύ, είμασταν τρεις ομάδες – τέσσερις ομάδες και κατεβαίναμε τώρα. Η άλλη ομάδα πιο μπροστά κατέβηκαν, στην καντίνα παραδώσανε τους τραυματίες εκεί πέρα. Μόλις πηγαίναμε όμως εκεί αμέσως τον περιποιόντουσαν, γάλα, τσάι, μαρμελάδα.

Πιο μπροστά από μας που πήγανε και στο δρόμο –αυτό ήθελα να σας πω- συνέχεια κάθε μέρα έβρεχε, δεν σταματούσε. Μούσκεμα. Τ' άλλα τα συνεργεία δεν είχαν τίποτα να σκεπάσουν τον τραυματία και βράχηκαν. Εμείς είχαμε δύο κουβέρτες και σκεπάσαμε τον τραυματία, Ιταλός ήτανε.

Όταν πήγανε οι άλλοι, αμέσως - αμέσως πήγαμε και 'μεις, ρωτάγανε «Είναι και αυτός βρεγμένος; Είναι κι αυτός;» Λέμε «Όχι, είχαμε κουβέρτες και σκεπάσαμε». Οι άλλοι τραυματίες που ήταν εκεί, στην βροχή, όταν άκουσαν ότι είναι Ιταλός και δεν βράχηκε και τον περιποιηθήκαμε παραλίγο αν μπορούσαν να σηκωθούν να μας σκοτώσουν.

Λέει «εμάς αφήσατε να βραχούμε, αυτόν τον Ιταλό... Βρε παιδιά ησυχάστε, τι να κάνουμε;» Εσύ να ήσουν λέμε στρατιώτης και να τραυματιζόσουν, έπρεπε να σε σκοτώσουν δηλαδή αν πιανόσουν αιχμάλωτος, που λέει ο λόγος. «Και τραυματίστηκες, τι έπρεπε δηλαδή να σε σκοτώσουν;»